

[Statsministeren.]

blot Regeringen, men i Virkeligheden hele Rigsdagen kan være tjent med, at det er lykkedes at føre Arbejdet til Ende indenfor en normal Samlings Forløb, og at det er lykkedes at føre store og vigtige, afgørende Spørgsmaal til deres Løsning, og lykkedes paa en saadan Maade, at det er sket gennem Samarbejde paa et bredere Grundlag, end vi har set tidligere. Dette hilser jeg med Tilfredshed, og jeg tror, det ogsaa bliver hilst med Tilfredshed i vide Kredse af Befolkningen og i forskellige Partier, selv om det ærede Medlem Hr. Stauning har fundet det paakrævet i denne Eftermiddag at holde en Tale af den Slags, vi har hørt nogle Gange før og sikkert ogsaa vil faa at høre adskillige Gange i Fremtiden.

Forslagsstilleren (Stauning): Jeg takker den højtærede Statsminister for den aabenhjertige Tone, han anvendte. I og for sig var det ikke nogen Overraskelse, fra Ministeriet havde jeg selvfølgelig ventet et Svar netop saaledes som det, vi nu fik. Jeg ved jo, at det er ganske ligegyldigt, om den højtærede Statsminister har hørt min Tale eller ikke, for hans Svartale var skrevet, inden han kom her ind i Salen; og ganske uden Hensyn til, hvad jeg havde sagt, havde vi i Dag faaet denne Tale, som han læste op af sit Manuskript for et Øjeblik siden.

Den højtærede Statsminister, som altsaa ikke havde hørt min Tale, havde dog erfaret, at jeg havde været højt oppe. Det er jo muligt, at den højtærede Statsminister har hørt noget saadant af en af sine Kolleger — det kan jeg ikke vide noget om —, men skal det endelig være, saa foretrækker jeg da ogsaa at være højt oppe fremfor at være langt nede, saaledes som Ministeriet er det. Den højtærede Statsminister syntes, det var en Besynderlighed, at jeg vilde holde en saadan Tale, som han altsaa stadig ikke har hørt. Hvis Ministeren overhovedet har faaet noget at vide om denne Tales Indhold, kan jeg ikke forstaa, at han kan anse den for besynderlig, for det, den drejede sig om, var Arbejdsløsheden, den Kendsgerning, at der endnu den 1. April er 70 000 arbejdsløse, og at vi har Udsigt til Sommeren igennem at bevare et Antal arbejdsløse paa 40 000—50 000. Det er denne Udsigt efter 3 Aars Forløb, der gør, at mit Parti har ment det nødvendigt at fremsætte det foreliggende Forslag, og vi agter at fremsætte vore Forslag ganske uden Hensyn til, om Statsministeren holder af dem eller ikke holder af dem. Om han

finder dem besynderlige eller ikke, er os saa komplet ligegyldigt — den højtærede Statsministers hele Tilværelse er os overhovedet temmelig ligegyldig.

I det hele taget kan det ikke undgaas, at denne Følelse breder sig, naar Statsministeren finder Anledning til at optræde med en Overlegenhed som den, han for et Øjeblik siden lagde for Dagen, en Overlegenhed, der maaske kunde være tilladelig for en Statsminister, der virkelig havde et Flertal bag sig, og som kunde gennemføre sin Mening, men den højtærede Statsminister ved jo, hvilken ynkelig Stilling han indtager, ved jo, at intet Flertal staar bag ham, og at han aldeles ikke i Erhvervs-spørgsmaalet heller, hvis det drejede sig om Befolkningens Afgørelse, fik Tilslutning til den reaktionære Opfattelse, han her har givet Udtryk for. Ministeren talte om Urimeligheden i at nedsætte mange Udvalg og bebrejdede os, at vi nu foreslog et Udvalg. Han sagde, at vi havde snarere for mange saadanne. Ja, det er i høj Grad rimeligt, at vi har for mange, og jeg forbavsedes derfor ogsaa over, at Venstre før vedtog at nedsætte 2 Udvalg. Vi var ikke med dertil, vi modsatte os tværtimod en saadan Fremgangsmaade. Men Venstre finder det rimeligt at nedsætte Udvalg for at camouflere den Kendsgerning, at det intet positivt vil udrette. Vi foretrækker Udvalg, som faar tildelt bestemte Opgaver. Der er den Forskel paa Venstres Udvalg og det Udvalg, vi foreslaar at nedsætte, at Venstres Udvalg ikke har Gnist af lovbestemte Opgaver, medens vort Udvalg skulde have visse Opgaver. — Ministeren kan mene, det er for mange, og andre kan mene, at det er for faa, men Udvalget skulde have Pligt til at tage sig af en Række Opgaver, som det derefter skulde føre frem for Rigsdagen, for den, der har Ansvaret overfor Befolkningen. Dette er aldeles ikke, som Ministeren siger, nogen Tyrketro hos os paa Udvalg. Nej, vi ved særdeles vel, at Udvalg af den Art, som Venstre praktiserer, ikke hjælper, vi ved meget vel, hvad Højtsigten var med det 41 000-Kr.s-Ekspertudvalg. Det var at camouflere den Kendsgerning, at Venstre intet vilde i Erhvervs-spørgsmaalet. Vor Opgave er at faa et Udvalg, der skal bestille noget, at faa Rede paa, hvem der vil, og hvem der ikke vil.

Udvalg — den højtærede Minister taler om Udvalg! Men den højtærede Ministers Uvillie mod Udvalg kan dog ikke være overvældende. For nogle Timer siden *tvang* det konservative Folkeparti Venstre til at opheve et Udvalg. Den højtærede Minister